םו.

ל) ת"כ ויקרא נדבה פ"ט ה"ז, ב) ויקרא א טו, ג) דף סה.,

הנהות הב"ח

(A) גמ' יכול אע"פ שמיצה דס הראש: (3) שם מסתכרא רוב כל"ל ואת ד' נתחק: (ג) רש"י ד"ה מכדי וכו' כלומר מאי קמ"ל:

שינויי נוסחאות

א] הראש כשרה (כי״צ): ב] נכתה״י היא: ג] כולו (כתה״י בן כנוסי היא. גן בולו (בוחדי: וש"ח): ד] בעולה (כי"י) ה] כ"ל מדחילק, ותיכת דהא נמחק: ו] תיכת ד"א נמחק (רש"ש, וכן בכתה"י ליתא): ו] מאי האי (כי"י). ונק"מ מאי קאמר: ח] ללמדנו (*צ"ק): מ] דאי וכוי, ון לכמונו (יציק): בן ואיונו , כל זה עד סה"ד וחול לשון הוח, דכבר מבוחר לעיל (ציק): ין ס"ח משום דראב"ש אמר שמעתי שמבדילין אמתני' קאמר ובא לחלוק עליה. וא"ת כו' (ש"ח). לחלוק עליה. וא"ת כר (מית. לחלון מופ" חולין (ככ, ל) משום הקאמר ראב"ש שמעתי שמברליון ומשמע דקאי אמתניתין ובא לחלוק עליה: אמתניתין ובא לחלוק עליה: מכשר כרי כ"ל" (מית.) יבן לשן מוס" חולין שס ועפ"י ש"תן מוס" חולין שס ועפ"י ש"תן צדיך להבדיל דירוג בשעת מיצוי לדברי היינו בשעת מיצוי לדבר הוא צדיך בשמתצה היינו בשעת מכצה לשכו שמתמצה וכשמבדיל כל שכז שמתמצה וכשמבריל כל שכן שמתמצה כל הדם: יגן 5"ל דמדאפקיה (צ"ק): ידן ולאסור (תום חולין שם): מון ל"ל כדדריש (ש"ם). מון ואתי אפילו כר"א (תום שם): יו] ואיכא רבנן דפליגי ש"מ): יח] דמדקאמר (תוס׳ שם) (ש מ). יון יבו קאבוו (ומס שם) יש] וסברי מיצוי כו׳ כל״ל (גליוו עפ״י חוס׳ שם) כ] ל״ל רבנן דמתני׳ (צ״ק): כא] דסברי (צ״ק) כב] מיכת דהוא נמחה (צ״ק). וגי' בבן מיכת דהוא ממחק (צייק). וגי" מ"ל דהוה תני ושהיוה: בנ] מצוותה והא דנקט שעשאה בדיעבר אגב אחריני נקטיה ל?"ל (ש"ח): בר] כתקנה. כ"ל אפילו לא שינה במעשה העבודה, והיינו שהיזה הדם (תום העכודה, והיית וסדים הנס (חומי קדומה): כה] נש"מ נוסף ועי"ל דלא קאמר שמואל אלא בזבחים אבל בעוף לא דקרא דמייתי לעיל גבי זבחים כתיב ואני נתתי לכם על המזבח ואני נתתי לכם על המזבח לכפר: כו) נראה כוונתו להושיית התוס' בר"ה אלא, מכל לאוין כו' לא קשיא ליה (גדיון):

ליקוטים

במעשה חמאת לשם חמאת. אע״פ ששינה בסדר מליקה כגון שמלק והבדיל ובחטאת נאמר ולא יבדיל כשרה הואיל ונעשית

למטה ובשאר עבודות כהלכתה. עכ״ל הרע״ב ז״ל בהאי בבא עכ״ל הרע״ב ז״ל בהאי בבא קמייתא. וה״נ פירש בבא תנייתא גבי עולה כמעשה עולה אע״פ ששינה במליקתה שלא הבדיל ומן הדין היה לו להבדיל אפ״ה כשרה ע"כ. אמר העני המלקט, כן משמע לכאורה שפירש הרמב"ם ז"ל בתרתי בבי וז"ל ומה שאמר בתחלה כמעשה חטאת כשרה ר"ל אפילו שינה

בסדר מליקתה. מה שאמר ג"כ כמעשה עולה לשם עולה כשרה ואפילו שינה בסדר מליקתה ע"כ. והשתא קשה שאם כוונת הרמב"ם ז"ל בסדר מליקתה, מה שאמר ג"כ כמעשה נולה לשם עולה כשרה ואפלר שינה בסדר מליקתה ע"ב. והשמא קשה שאם כוונה הרמבים ז"ל כפי מה שפרש דבריו רבר"ב בחטאת ולא הבריל בסדר מה שפרש דבריו בריב"ב והבריל בחטאת ולא הבריל בסדר מה שפרש בבילה פסל ב"ל הבריל בחטאת ולא הבריל בכעולה פסול. והרמב"ם ו"ל עצמו כן פסק בפ"ו ובכ"ד דהלכות מעשה הקרבונות דפסול. וולאתי למצוא ישוב לדבר, ועלה בדעתי גם בדעת אחרים לדחוק עצמנו ולומר דס"ל להרמב"ם ז"ל דמתני ר"א בר" שמעון היא וכדרך שדרך בה הרב בעל תוייט, ולא איתוקם לן כי לא מצינו רגלים לדבר אפילו בהאי רישא כ"ש בסיפא. והרב הנוכר נר"ו נאחו בסבך בין ברישא בין בסיפא והוא עצמו ראה דבריו דלא מדיר ולא סבירי וצריכין חזוק. אכן מורי החכם החסיד השלם כמהר"ר שלמה הלוי נר"ו פירשה לי בתשובה כי הרמב"ם ז"ל אין רא נהירי רוא סבירי וצריכין חזוק, אכן מורי החכם החסיר השלם כמהר"ר שלמה הלוי נר"ו פישה לי בתשובה כי הרמב"ם ז"ל אין כוונת דבריו כאשר פישם רבינו עובדיה ז"ל, רף כוונתו להשמיענו אע"פ ששינה ולא אחו שתי רגליה בין שתי אצבעותיו וכו'. וכן כתב ביד ואם שינה ואחז בכל מקום כשה. ודייקא נמי שכתב בפירושו למתניתין ששינה בסדר מליקה ולא כתב ששינה במליקה עכ"ל נר"ז שפתים ישן, וכן ראיתי אחד זמן רב במשניות של החכם הר"ד סולימאן אותנא ז"ל שקרוב לזה כתב ג"כ, ונודמנו לידי אחדי מתו ז"ל כשתים או שלש שנים. וכן מוכח נמי שפיר ממה שפירש הרמב"ם ז"ל בפירקין בסוף פירושו לסימן ג' וז"ל ואין ראוי לאכילה זולתי חטאת העוף שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת שהיא כשרה ומותרת באכילה אע"פ ששינה במליקתה ולא מלקה כמו שאמרנו

חטאת העוף שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת שהיא כשהה ומחרת באכילה אע"פ ששינה במליקתה ורא מלקה כמו שאמרנו. בסדר מליקה שר חטרת בפרק שלפני זה, לפי שאותו הסדר למצוה ואם שינה לא הפסיד כלום עכ"ל ז"ל. ותוס' ז"ל נראה דס"ל ראם שינה ואחז בכל מקום פסולה, שכל עבודתה היתה נעשית בימין כמו שכתבתי בפירקין דלעיל בשם רבינו פרץ ז"ל, ומש"ה הוצרכו לפרש כמעשה חטאת לשם חטאת דהיינו מצותה ואגב אחריני נקטיה ע"כ. והרמב"ם ז"ל שכתב בהל" מעשה הקדבנות פ"ז ואם שינה ואחז בכל מקום כשרה אזיל לשיטתיה שפירש כאן דרישא דמתניתין אתיא לאשמועינן אע"פ ששינה בסדר המליקה כשרה, ומכאן נראה שיצא לו לפסוק שם ואם שינה ואחז בכל מקום כשרה ודו"ק (מלחכת שלחס):

אין לריך להבדיל. הילכך אם הבדיל לאו שינוי הוא: מכדי כתיב. בעולת העוף והקריבו ומינה נפקא לן לר"א ברבי שמעון הבדלה בעולת העוף בהכל שוחטין (חולין דף כה.) ולא דרש בי ומלק והקטיר כדדרשי׳ לעיל מה הקטרה הראש בעלמו כו׳ דתיפוק ליה הבדלה מהתם

דהך סברא לית ליה שימלוק את כולן בו אלא דוקא רוב שנים ויליף לה מקראי ואפילו רבנן דפליגי עליה התם עיקר הבדלה בעולה לא נפקא להו אלא מוהקריבו דמשמע חלק את זה מן החטאת הילכך על כרחך ולא יבדיל האמור בחטאת למה לי כלומר מאי ש קאמר לן שמע מינה א"ל להבדיל (a) קאמר הילכך נפקא לן העולה דו מוהקריבו דנריך להבדיל דהא חלק ה ביניהן דאי אוהרה היא בחטאת שלא יבדיל היכי נפקא לן בעולה מוהקריבו דלריך להבדיל אינו מוזהר שלא להבדיל הוא דנפקא לן מחילוקו ולא שטעון הבדלה. ד"א ח האי למה לי כמו מחים היה לשון הצר מדחתה והקריבו לחלק למדנו חֹ הבדלה בעולה שמע מינה ולא יבדיל אין לריך להבדיל קאמר ואשמעי׳ והקריבו דחלק בעולה דלריך להבדיל (דאי יו אוהרה היא בחטחת לא שמעי׳ מוהקריבו אלא

מצות הבדלה לא נפקא לן): הדרן עלך קדשי קדשים חמאת העוף. למעשה העותם. וכולכ ממד מליקה בסימן ומילוי: למעשה עולה. בגמרא מפרש דשני במחי: עשחה למעלה כמעשה כולן. כלומר כמעשה אחד מכולן

האמורין כאן ואפילו כמעשה חטאת לשם חטאת: כמעשה

חטאת. בגמרא [ע"ב] מפרש דשני במאי: עשאה למטה כמעשה כולו. כמעשה אחד מכל אלו ואפילו כמעשה עולה לשם עולה:

דאינו מוזהר מלהבדיל בעולה אבל

לרב אשי אלא מעתה גבי בור דכתיב יולא יכסנו ה"נ דאין צריך לכסות הכי השתא התם כיון דכתיב בעל הבור ישלם עלויה הוא דרמי לכסויי אבל הכא מכדי כתיב מוהקריבו חלק הכתוב בין חמאת העוף לעולת העוף ⁴לא יבדיל למה לי ש"מ אין צריך להבריל: מיצה דם הגוף: ת"ר שעולה אע"פ שמיצה דם הגוף ולא מיצה דם הראש≈ו יכול מיצה דם הראש ולא מיצה דם הגוף ת"ל (6) יהוא בו מאי תלמודא אמר רבינא מסתברא ⁴ כיחי: דרוב דמים בגוף שכיחי:

הדרן עלך קדשי קדשים

חמאת העוף שעשאה למטה כמעשה חמאת לשם חמאת כשירה יכמעשה חמאת לשם עולה כמעשה עולה לשם חטאת כמעשה עולה לשם עולה פסולה בעשאה למעלה כמעשה כולן פסולה עולת העוף שעשאה למעלה כמעשה עולה לשם עולה כשירה יכמעשה עולה לשם חמאת כשירה ובלבד שלא עלתה לבעליה יכמעשה חמאת לשם עולה כמעשה חמאת לשם חמאת פסולה עשאה למטה כמעשה כולן יפסולה:

אין צריך להבדיל א"ל רב אחא בריה דרבא

לה דהבדיל קודם הואה וי"ל כיון דמוקמינן כמעשה עולה דשני במליקה א״כ מדלא קתני כמעשה עולה קודם הואה ש"מ דאיירי בין קודם הואה בין לאחר הואה ועוד דלר' אלעור בן פדת ור"ש בן אליקים ורבי ירמיה או מכשר רבי אלעזר בר״ש אפילו קודם ההואה דמפרשים לא יבדיל דהרא אין לריך להבדיל ור״ת הגיה בגליון בספרו על מילתא דר"ש בן אליקים ומאי לא יבדיל בו דמשמע בין בשעת הואה בין בשעת מילוי אינו לריך להבדיל ואם הבדיל כשר וכ"ש שמתמלה כל הדם ושבקינן לקרא דאיהו דחיק ומוקי אנפשיה דדוקא לא יבדיל בשעת הואה אבל בשעת מילוי דלדם הוא לריך אי בעי מבדיל אי בעי לא מבדיל עכ"ל משמע שרולה לפרש דבשעת הואה אסר קרא ובשעת מיצוי בעי למימר קרא דאין לריך

ותרוייהו משתמעי מיניה (וש"מ)

מדאפקיה יו קרא בלשון לאו קדריש

דבשעת הואה לא יבדיל ולאסורא דו אף

וקאמר בגמרא דשני במאי אילימא דשני במליקה נימא דלא כר"א בר"ש

דאי ר"א בר' שמעון הא אמר שמעתי

שמבדילין בחטאת העוף מאי קשיא

ליה לרבי אלעזר בר"ש נמי משכחת

בשעת מילוי לא אתי קרא דמוהקריבו הוה נפיק דדריש ₪ מיניה בחולין (דף כה.) שחילק הכתוב בין חטאת העוף לעולת העוף לכך יש לפרש נמי דאתי קרא למימר דבשעת מילוי אם ירצה לא יבדיל והא דאמר רבי ירמיה לא שמיע להו דמשמע שבא לחלוק על רב חסדא ורבא ואביי היינו משום שבא

קיר המזבח ויש לומר דמשמע ליה דמתני׳ פוסלת בכל ענין אפי׳ לאחר

הואה מדקאמר ז רבי אלעזר בר"ש שמעתי שמבדילין והיינו דוקא

לאחר הזאה מכלל דרבנן פליגי עליה ואמרי אין מבדילין אם כן מתני׳

דלא כוותיה וא"ת ריש פ׳ חטאת העוף עשאה כמעשה עולה פסולה

ר׳ ירמיה להשמיענו דכשמבדיל לאחר הזאה אין כאן מעשה עולה בחטאת שמצות חטאת נמי כֹך הוא דקרא אין צריך להבדיל קאמר וא״ת לרב הונא דאמר משמיה דרב במעילה פרק חטאת העוף (דף ח:) דמילוי חטאת העוף אינו מעכב ולהכי חני במחני 'דהתם הוזה דמה אמאי פסלי רבנן כשהבדיל לאחר הואה הא אין כאן מעשה עולה בחטאת דמחתך בשר בעלמא הוא כדפרישית כיון דכבר נגמרו עבודת הדם דמילוי אינו מעכב ולפי מה שפירשתי ניחא דדילמא רב הונא סבר כר"ש בן אליקים דמוקי פלוגתייהו קודם הזאה אבל לפירוש ר"ת קשה דאפילו לר"ש בן אליקים לא פליגי אלא לאחר הואה ויש לומר דרב הונא יעמיד מתני׳ דקתני הבדיל פסול קודם הואה ואפילו 🗈 כרבי אלעור בר"ש וסוגיא דשמעתא דקאמר מתניחין דלא כרבי אלעזר בר"ש אחיא כרב אדא בר אהבה דאמר במעילה [דף ה:] משמיה דרב מילוי חטאת העוף מעכב יו ורבנן פליגי עליה דר"ח בר"ש אפילו לרב הוגא מדקאמר יו רבי אלעזר ברבי שמעון שמעתי שמבדילין משמע דפליגי רבנן עליה ואע"ג דרב הונא סבר מילוי לא מעכב מודה הוא דפליגי רבון עליה דרבי אלעזר ברבי שמעון סבר יש מילוי מעכב וה"נ איכא חד חנא במעילה דסבר הכי ומיהו מתני׳ בו לא אפשר למימר לרב הונא דסבר באו מעכב דהא מהדר הש״ס לאיקומי כל סחמי דמתני׳ כוומיה דאים ליה אינו מעכב וא"ת והא קתני מתני' חטאת העוף שמלקה לשמה ומיצה דמה שלא לשמה פסול אלמא דמיצוי מעכב ויש לומר דרב הונא לא הוה תני מיצה אלא היזה כדחני במתניתין דמעילה הוזה דמה אבל סיפא דמתני׳ דמייתי החם במעילה אחד חטאת העוף ואחד עולת העוף מְלֹקן ומיצה דמן כו' לא מצי לשנויי דהוא בו ושהיזה דהא קחני בה נמי עולה והואה בעולה ליכא לכך צריך לשנויי דלצדדין קחני:

'n

אלא מעתה גבי בור דכתיב ולא יכסנו בו'. מכל לאוין שנמורה כגון לא מחסום לא מאכלו כל נגילה לא מלגש שעטנו לא קשיא ליה למאי כתביה אם לא ללאו אבל הא דמסברא הוה אמינא דמבדיל לפי שזריך לדם אמרינן דכי כתיב לא יבדיל אין זריך

להגדיל קאמר וגבי בור נמי מסברא הוה אמינא דסייב לכסומו וכי כמיב לא יכסנו אין לכיך לכסומו קאמר: הדרן עלך קדשי קדשים השאת העוף. כמעשה חמאת לשם חמאת כשירה. זו היא מלוומה כי ואגב אחריני נקטיה: לכועלה כמעשה כולן פסולה. אף שעשה העבודה כתקנה בדו והיינו באכילה אבל בעלים נתכפרו לשמואל דאמר לעיל פרק ב' (דף כו:) כיון שהגיע דם למובה נתכפרו בעלים ביה: לכוטה בשעשה בודן פסודה. בסוף פירקין דלעיל (דף סה:) פירשתי דלא ידעינן מנא ליה עיכובא בעולה:

אבל הודם הואה דליכא שהייה איכא שפיר עליה שם כשרות מליקת העוף לכו"ע, ובהכי מיירי קרא דלא יבדיל, ואפיי שהה, כיון דקודם הואה היא מיסקלא בהבדלה בכל ענין דגורינן שהה שפי עביה שם יכנות מנקוף העוף נכרית, והשה מייר קום דומו יחופי שהה, כין קודם הוחה היו מייפני שהדוב הכל קוד במייק שהה אטו לא שהה: אביי אבר יה בהשמעות בסוף המפכח: בייצור השאת העוף שעבב. עיין דף גב ע"ב: לא שפיע להו ביר. לפרשיי ה"פ לא שמע להו להיף טעמא דמפרשין אינו לרין להדדיל, א"כ לא לריכן לטעמיה דלעיל דהא לא הפר רמתאל להדדיל כלל. ולפר"י חי"ע לא שמע להו כי דלפייו מוחר להדדיל אף קודם הואה, ואמוראי דלעיל אמרי דדוקא לאחר הואה מדריל אבל קודם הואה מפרשים לקרא כמשמעו דלא יבדיל דאסור להדדיל. והשאת ההיא דפייק דחולון ודף הא, דשנים לרבע ורוב שנים לראב"ש וכן דההיא דהעור והרוטב ודף קבו, היינו לאמוראי דלעיל ולא כר"א כן פדת:

ע"כ מעמוד קודם

יבדל פתאס היינ למתי (והא) [דהא] כמשפט מקיש לענין זו דכשהוא אחח הראש בגוף (אין) מזה כדקאמר החם, דאי לא יבדיל לחומיר בחשאת מלהבדיל א"כ היינ פתאא ביינ למתיד וידי לא לא ביידל במשאה אייני אלא שליי מוהר בלהבדיל א"ל היבדיל לחומיר בחשאת מלהבדיל א"כ היינ פתאא בשולה מותקדינו לחד להבדיל ונישיה אלא או פסק אלן מייניה אלא שאיש מוחר מלהבדיל היים מתחלים הבשלה איינו חובה להבדיל לחומיר במשפט א"כ שי לא להבדיל ומיכול לחומיר במשפט א"כ של להבדיל מתכחיב ושחק לא מבחיב ולהבדיל במשלה איינו הייב להבשלה איינו חובה במשלח במשחת המקריבו לחוב הבלה במשלח מתליקה דעולה ומליקה בשלח מתליקה המשלח המוך להבדיל מדכחיב והקריבו לומר דמלק מליקה דעולה ומליקה בשלח מביינו אור בשנים, אל בכל מיירי אי לא סמיב לא בדין ואי ווא המקרינן לה להאש בעלו היין אלי במשלח לא סבי בפועלה לא מבי בפועלה לא סבי בפועל לא מבי רוב שנים, אל בכל מיירי אי לא סביב לא בדין ואי ווא מותקיען לה להאש בעלוקה ווא מותה, והא דבשים, אל בכל מיירי אי לא סביב לא בדין משלח המשף לעומל השוף) נעולה השוף משלח השוף לעומל השוף) נעול השוף בעלוקה לא מותיי להי לא בדיל לא בדיל לאיו בייל לא בדיל לא בדיל לא בדיל בייל לא בדיל לא בייל לא מובר לא מובר לא מובר באים לא מובר באלה בשלח המוב לא בייל לא בייל לא בייל לא בייל לא בייל לא מובר באלים במוב לא באלים בתים ב

א א מיי׳ פ״ז מהלכות פסולי המוקדשין הלכה ז: ב ב מיי' שם הלכה ה: ב ב מיי שם הלכה ח: ד ה מיי שם הלכה ו:

תורה אור השלם

 וְכִי יִפְתַח אִישׁ בּוֹר אוֹ כִּי יִכְרֶה אִישׁ בּר וְלֹא יְכַסֶּנּוּ וְנָפֵּל שָׁמָה שור אוֹ חַמור: שמוח רא לו

שמות כא, דג 2. בַּעַל הַבּוֹר יְשַׁלֵם בֶּסֶף יְשִׁיב לְבְעָלִיו וְהַמֵּת יִהְיָה לוֹ:

שמות כא, לד וְהַקְרִיבוֹ הַכֹּחֵן אֶל הַמְּוְבַּחְ
וְהַקְּטִיר ראשוֹ וְהַקְטִיר הַמְּוְבַּחְה וְנִמְצָה דְמוֹ עַל קִיר הַמַּזְבֵּחַ: ויקרא א, טו 4. וְהַבִּיא אֹתָם אֶל הַכֹּהַן וְהַקְרִיב אֶת אֲשֶׁר לַחַטָּאת ראשונה וּמָלָק אֶת ראשו ממול עָרְפּוֹ וְלֹא יִבְדִּיל: ויקרא ה, ח

שימה מקובצת ו בהבדיל אחר הזאה כדפיי ובין (רבה ואביי) [ת"ק וראב"ש] ס"ל דמיצוי חטאם העוף מעכב והוי עסוק בעבודות החטאת, מיהו אע"ג דעדיין עסוק הוא בעבודות החטאת, הא דאמר רחמנא לא יבדיל היינו הם דמנור רמנונם כם יבדינ היינו דוקא בעודו עסוק בשם מליקה, דהא כך כתיב קרא ומלק ראשו ולא יבדיל כלומר לא יעשה מליקה של הבדלה, הילכך ת"ק סבר דשהייה בסיתן שני הינכך חייק סבר דשהייה בסימן שני בעולת העוף לא פסלה, אייכ כי נמי מבדיל לאחר הואה דאיכא שהייה דכוותיה בעולת העוף חשיב מליקה,

א"כ מבדיל הוא בחטאת בשם

מליקה, ובהכי איירי קרא דלא יבדיל

כדפי. והא דקאמר קא עביד מעשה

עולה בחטחת, ה"ק קא עביד מעשה כשרות דמליקת עולת העוף בחטחת, ושם מליקה עליה, ואהא מוהיר

רחמנא לא יבדיל. דע"כ לא יבדיל

דמטאם דקאי אומלק אשם כשרות דמטאם דקאי אומלק אשם כשרות מליקה דאוה קפיד קרא, דליכא למימר דאכשרות דמליקה דמטאם גופיה קאי דהא לעולם לא ממלא

הבדלה בהכשר מליקה בחטאת העוף

דהא הכשר מליקה דחטאת העוף

היהה הכשר מניקה המטחה השף הוא דוקא בסימן אחד ולא יבדיל אסימון שני קאי, אלא ע"י כלא יכדיל דקאמר רחמנא במטאח דקאי אומלק אכשרות מליקה דעולה העוף קפיד רחמנא, והילכך כי עביד הבדלה רחמנא, והילכך כי עביד הבדלה

ימתנתה, והיכלן כי עביד הכדנה בסינון שני בחנות משני בסינון שני בסינון שני בסינון שני בסינון שני בסינון בסינ

אע"ג דעסוק הוא בעבודות חטאת

מ"מ לא האמר רחמנא לא יבדיל אלא

מ"ת כה קטמר כטמנט כט כל בשנה א"כ עסוק הוא במליקה דהא אומלק קאי דלא יעשה מליקה של הבדלה,

הלכך שהייה בסימן שני בעולת העוף מעכב, א"כ כשמבדיל לאחר הואה

כדפי׳ יש כשיעור שהייה בינחיים כיוו

לנפי של פשעו שמים במניים לעשה החולה בינחיים, וכיון דכווחיה בעולה הלמיכה הבדלה הוה מיפסל משום שהייה, א"כ אין כאן שם

מליקה בהבדלה זאת והוי כמחתך

בשר בעלמא, דאין זה הבדלה דאמרה

זורה וא ידדיל דהא בהדדלה דשת

בסימן שני מחתך בשר בעלמא הוא,